

Arrest

nr. 67 793 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KELST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X

Op 16 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 mei

2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat ze geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op een prangende humanitaire situatie, namelijk punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene beroept zich op een verblijf bij haar moeder, B. J. S. (...) en haar stiefvader, M. V. B. (...), beiden van Belgische nationaliteit. Ze toont echter niet aan dat ze in het land van herkomst ten laste was van deze familieleden, noch dat ze in België ten laste is, noch dat ze wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van deze familieleden nodig heeft. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor punt 2.3 van de vernietigde instructies.

Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft Nederlandse les gevolgd, wenst universitaire studies aan te vatten en legt verschillende getuigenverklaringen voor) dit doet niets af aan de voorwaarde van ten laste zijn van het Belgische familielid. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene beweert dat zij er voor vreest om in een bijzonder kwetsbare positie geplaatst te worden indien zij, als alleenstaande vrouw, zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene er voor vreest om, bij terugkeer, in een kwetsbare positie geplaatst te worden, vormt geen grond voor regularisatie. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers slechts sinds 2007 in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Daar beide middelen nauw met elkaar verbonden zijn, worden ze samen besproken.

2.1.3. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene wenst zich te beroepen op een prangende humanitaire situatie, namelijk punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene beroept zich op een verblijf bij haar moeder, B.J.S. (...) en haar stiefvader, M.V. B. (...), beiden van Belgische nationaliteit. Ze toont echter niet aan dat ze in het land van herkomst ten laste was van deze familieleden, noch dat ze in België ten laste is, noch dat ze wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van deze familieleden nodig heeft. Betrokkene komt bijgevolg niet in aanmerking voor punt 2.3 van de vernietigde instructies “ Terwijl het duidelijk is dat mijn verzoekster buiten de criteria van de gezinshereniging valt en hiervan het beste bewijs wordt geleverd door de eerste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat mijn verzoekster buiten de criteria valt, reden waarom een negatieve beslissing werd genomen. De omstandigheid dat dit is gebeurd door gebrek aan afdoende bewijs aangaande haar onvermogenheid, doet hieraan geen afbreuk.

Doordat zij niet op afdoende wijze haar onvermogenheid heeft aangetoond, voldoet zij niet aan de voorwaarden om tot de gezinshereniging te worden toegelaten.

Dat verzoekende partij middels haar schrijven dd. 15 februari 2011 de verwerende partij heeft gewezen op de inhoud van de “Verduidelijkingen over de uitvoering van de Instructie van 19 juli 2009 inzake de

toepassing van het oude art. 9,3e lid, en art. 9bis van de Vreemdelingenwet” (het zogenaamde Vademecum):

“... 3) Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis van de Wet) maar van wie het verblijfmoet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/3 namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.

(Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aan vraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie.)

(eigen markering en onderlijning)

Dat de verwerende partij zelf aangeeft in de Instructie dat het criterium van punt 2.3 van de Instructie ook kan gelden als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houdt met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen.

Dat mijn verzoekster zich in de door de Dienst Vreemdelingenzaken geïllustreerde situatie bevindt nu zij niet op afdoende wijze zou hebben bewezen ten laste te zijn van de Belgische onderdaan op het moment dat zij nog in het land van herkomst verbleef.

Dit maakt net de redenen uit dat mijn verzoekster de regularisatie op grond van punt 2.3 van de Instructie heeft ingediend.

De toelichting bij de Instructie vermeldt geenszins dat deze niet zou kunnen worden ingeroepen indien men niet afdoende bewijs zou hebben geleverd van de onvermogenheid op het moment van verblijf in het land van herkomst.

Dat verzoekster vaststelt dat verwerende partij haar eigen verduidelijking aangaande de toepassing van de Instructie van 19 juli 2009 buiten toepassing laat.

Dat deze Instructie nochtans beoogt aan te geven welke situaties voor regularisatie in aanmerking komen en verwerende partij behoort, indien verzoekende partij afdoende aantoonde onder de Instructie van 19 juli 2009 te ressorteren, de aanvraag tot machtiging verblijf dient te worden gegrond verklaard.

Dat de instructie het toepassingsgebied van art. 9bis Vw. afluïmt zodat de Dienst Vreemdelingenzaken, middels de bestreden beslissing, de toepassing van art. 9bis Vw. schendt.

Dat het middel gegrond is.”

In het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen:

“Aangezien verzoekster uitdrukkelijk aan de verwerende partij heeft uiteengezet zich te baseren op punt 2.3 van de Instructie van 19 juli 2009 en hierbij uitdrukkelijk heeft doen gelden dat het criterium van punt 2.3 ook kan spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België gezien verwerende partij rekening houdt met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen.

Dat op dit nochtans meest pertinente middel van verzoekende partij niet wordt geantwoord door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Dat men zonder meer argumenteert dat mijn verzoekster zich, indien zij zich in orde zou stellen met de vereisten om in aanmerking te komen, binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging zou vallen.

Dat dit uiteraard geen antwoord is op de omstandigheid dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat mijn verzoekster in aanmerking komt, gezien zij buiten het kader van de gezinshereniging valt.

Dat met andere woorden mijn verzoekster, door aan te tonen dat zij in België ten laste is van een Belgische onderdaan, in aanmerking kan komen voor regularisatie en de bestreden beslissing het voldaan zijn aan dit criterium dient te beoordelen, in plaats van te argumenteren in het kader van de eerder ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Dat de aanvraag tot gezinshereniging zoals deze eertijds werd ingediend, onder andere voorwaarden werd beoordeeld dan thans volgens de Instructie van 19 juli 2009.

Dat mijn verzoekster aantoonde in België ten laste te zijn, universitaire studies te volgen, bewijst dat haar moeder en stiefvader over afdoende inkomsten beschikken om haar ten laste te nemen, zodat mijn verzoekster in aanmerking komt om te worden geregulariseerd op grond van art. 2.3 van de Instructie.

Dat de motivering vermeld in de bestreden beslissing juist, afdoende en pertinent dient te zijn hetgeen in casu niet het geval is.

Dat minstens de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent is aangezien deze geen antwoord formuleert op het middel dat mijn verzoekster thans in België ten laste valt van een EU-burger en dus in aanmerking komt voor regularisatie.

De vermelde motivering is daarenboven onjuist aangezien punt 2.3 van de Instructie niet vereist als zou een slechts een aanvraag kunnen ingediend worden indien men materialiter niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet daar waar wordt weerhouden dat mijn verzoekster dit niet zou bewijzen.

Dat de bestreden beslissing alleszins een voorwaarde toevoegt die niet kan worden gelezen in de Instructie.

Dat de verwerende partij dan ook de formele motiveringsverplichting schendt.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster verwijst naar de eerste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en leidt daaruit af dat omdat zij niet in voldoende mate haar onvermogenheid heeft aangetoond, zij buiten de criteria van gezinshereniging valt. Zij verwijst naar punt 2.3 van de Instructie van 19 juli 2009, die ook toegepast kan worden als verzoekster niet ten laste blijkt te zijn van familieleden in het land van herkomst, maar wel in België. De Instructie stelt niet dat ze niet kan worden ingeroepen als er geen afdoend bewijs is van onvermogenheid op het moment van het verblijf in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 17 mei 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster gaf aan dat zij wilde geregulariseerd worden in toepassing van de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald criterium 2.3. Zij beriep zich op het verblijf bij haar moeder en haar stiefvader, beiden van Belgische nationaliteit.

Verzoekster heeft blijkens de beslissing niet aangetoond dat zij ten laste is van deze mensen in België, noch dat zij dat was in het land van herkomst, Zij toont ook niet aan ernstige gezondheidsproblemen te hebben waardoor verzorging van deze mensen noodzakelijk zou zijn. De integratie—inspanningen van verzoekster doen geen afbreuk aan de voorwaarde van ten laste te zijn van een Belgisch familielid. Zij legde ook geen concrete bewijzen voor dat zij risico zou lopen bij een terugkeer naar Iran. Tot slot wordt het erg onwaarschijnlijk bevonden dat zij geen familie of vrienden meer zou hebben in haar thuisland waarop zij (tijdelijk) kan terugvallen. Om al deze redenen wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Verwerende partij verwijst naar de bewoordingen van de Instructie van 19 juli 2009, en meer bepaald criterium 2.3:

“2.3 De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU—burger nodig hebben;”

Verweerder verwijst bovendien naar de verduidelijking in het Vademecum omtrent de toepassing van dit criterium, en stelt dat men ook ten laste moet zijn in België:

“Het familielid van een Belg wordt hier ook mee bedoeld. Dit criterium kan ook spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België, want de Dienst Vreemdelingenzaken houdt meer rekening met de actuele humanitaire redenen die de aanvraag rechtvaardigen dan met de vroegere situatie”

De integrale versie van het Vademecum kan worden nagelezen via de volgende weblink.

http://www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum2_1september.pdf

Verzoekster gaat volledig voorbij aan het feit dat zij moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische familieleden die zij wenst te vervoegen, ofwel in het buitenland, of minstens in België. Verzoekster heeft echter niet aangetoond dat zij ten laste is of was van haar moeder en stiefvader in België, noch dat zij dit was in het land van herkomst. Zij legde daarvan geen concrete aanwijzingen noch bewijzen voor.

Verzoekster negeert deze cruciale passus in de beslissing, en gaat zodoende voorbij aan de essentie van de genomen beslissing.

De verwerende partij voegt daaraan toe dat op 30 mei 2008 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd.

“(…)”

Verzoekster had toen al niet aangetoond ten laste te zijn van de personen in wiens hoofde zij de vestiging aanvraag. Zulks is in het kader van de thans besproken procedure opnieuw het geval. Verzoekster heeft bovendien ook geen ernstige gezondheidsredenen aangehaald die vergen dat zij verzorgd moet worden door de genoemde Belgische familieleden. Dit wordt door haar niet betwist.

Verzoekster heeft een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.”

“verzoekster zegt dat er geen rekening wordt gehouden met de humanitaire redenen waarom zij een regularisatieaanvraag doet.

Zij is ten laste van een Belgisch familielid. De beslissing stelt volgens verzoekster dat als verzoekster zich in orde zou stellen met de vereisten om in aanmerking te komen, zij binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging zou vallen.

Verzoekster wil universitaire studies aanvatten.

Criterium 2.3 van de Instructie vereist niet dat slechts een aanvraag kan worden ingediend als men materialiter niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet.

Verwerende partij is van mening dat verzoekster niets toevoegt aan hetgeen gesteld werd in het eerste middel. Voor de behandeling van de argumenten verwijst verwerende partij dan ook naar het eerste middel.

Verzoekster heeft nooit aangetoond ten laste te zijn van de mensen die zij wenst te vervoegen, noch in het verleden, noch in het heden. Dit werd reeds zo vastgesteld in het kader van de reeds doorlopen procedure gezinshereniging die negatief voor verzoekster werd afgesloten. Verzoekster heeft wederom niet aangetoond ten laste te zijn van de bewuste familieleden, noch in het land van herkomst, noch hier in België. Zij heeft ook geen gezondheidsproblemen aangehaald die verzorging door haar familieleden noodzakelijk maakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.”

(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

“Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.VV, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“(…)”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het tweede middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het

gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor criterium 2.3. van de instructies van 19 juli 2009 daar ze niet aantoonde dat ze in het land van herkomst ten laste is van haar familieleden, noch dat ze in België ten laste is, noch dat ze wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van deze familieleden nodig heeft, dat de elementen van integratie geen afbreuk doen aan de voorwaarde van ten laste zijn van het Belgisch familielid, dat de verzoekende partij in haar aanvraag verklaart dat ze zich in een bijzonder zwakke positie bevindt in haar land van herkomst, doch hiervan geen begin van bewijs bijbrengt en dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

Op 16 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij gebruikt de verzoekende partij het *"aanvraagformulier regularisatie (in te dienen tussen 15 september en 15 december 2009)"* en kruist ze het volgende criterium aan: *"familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben."* De verzoekende partij voegt de volgende documenten aan haar aanvraag toe: bewijs van lidmaatschap ziekenfonds van 7 mei 2009, bewijs van geen steun van OCMW Beerse van 6 mei 2008, samenstelling gezin, bewijs dat ze geen werknemer in Iran is, paspoort, aanvraag vestiging van 3 januari 2008, kennisgevingsformulier ontbrekende documenten van 7 februari 2008, bijlage 20 van 30 mei 2008, geboorteakte. In de daarop volgende actualisatie van 15 februari 2011 stelt de verzoekende partij dat ze woonachtig is bij haar moeder, dat ze ten laste is van haar moeder en citeert ze de alinea uit het vademecum die betrekking heeft op criterium 2.3 van de instructies van 19 juli 2009. Hierover stelt de verzoekende partij dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken overtuigd zou zijn dat ze in het land van herkomst niet ten laste was van haar moeder, zij echter op grond van criterium 2.3. geregulariseerd kan worden. Aan deze actualisatie hecht de verzoekende partij stukken met betrekking tot haar talenkennis en bewijzen van integratie. Op 28 maart 2011 dient ze volgende documenten in: loonfiche van haar moeder voor de periode 1 februari 2001 – 28 februari 2011 ten bedrage van 665,53 euro netto, een attest van het ziekenfonds dat haar moeder van 29 november 2010 tot 2 februari 2011 werkonbekwaam was en dat ze in de periode van 13 december 2010 t.e.m. 31 januari 2011 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ten bedrage van 1350,30 euro netto ontvangen heeft, een attest van het ziekenfonds dat haar stiefvader van 26 oktober 2010 tot 7 maart 2011 werkonbekwaam was en dat hij in de periode van 1 december 2010 t.e.m. 28 februari 2011 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ten bedrage van 2539,48 euro netto ontvangen heeft.

De verzoekende partij betwist niet dat ze niet aangetoond heeft dat ze in het land van herkomst ten laste was van deze familieleden en dat ze wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van deze familieleden nodig heeft. De verzoekende partij meent dat ze afdoende heeft aangetoond dat haar moeder en stiefvader over afdoende inkomsten beschikken om haar ten laste te nemen. In dit verband wordt erop gewezen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto dient te worden onderzocht, waarbij men dient na te gaan of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat *"ze in België ten laste is."* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan uit de door haar voorgelegde stukken niet afgeleid worden dat ze ten laste is van haar moeder en stiefvader en dat zij voldoende middelen hebben om de verzoekende partij ten laste te nemen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt werd haar aanvraag tot gezinshereniging geweigerd op 30 mei 2008 omdat *"bij het indienen van de vestigingsaanvraag (...) de betrokkene niet (heeft) bewezen ten laste te zijn van haar stiefvader die op een ander adres woont als haar moeder. Daarenboven zijn de inkomsten van deze laatste onvoldoende om betrokkene een afdoende levensstandaard, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen in België te garanderen."*, en niet omdat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in haar land van herkomst ten laste te zijn van haar moeder. Tegen de beslissing van 30 mei 2008 heeft de verzoer-

kende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 19 december 2008 met nummer 20 894 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen, daar de middelen ongegrond waren. Het beroep werd niet verworpen omdat de verzoekende partij noch verschenen noch vertegenwoordigd was op de zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals ze in haar verzoekschrift voorhoudt.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze aangetoond heeft dat ze in België universitaire studies wil volgen, dient er vastgesteld te worden dat dit niet uit het administratief dossier blijkt. In haar actualisatie verklaart de verzoekende partij de intentie te hebben om universitaire studies te volgen, maar ze brengt geen bewijsstuk bij waaruit kan afgeleid worden dat ze in België universitaire studies volgt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN